

Arrest

nr. 176 744 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die *loco* advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 11 oktober 2016 geïntercepteerd door de politie op een parking in Wetteren. Hij was in het bezit van een "*attestation de demande d'asile procedure Dublin*". Dit attest werd op 31 augustus 2016 afgegeven door een gemachtigde van de "*Sous-Préfet*" van Calais in Frankrijk. Het is geldig tot 30 december 2016.

Op 11 oktober 2016 treft de verwerende partij de in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing. Zij vormt de bestreden beslissing en ze is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K(...)

voornaam: M(...) A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C(...) S(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van WPR Oost-Vlaanderen
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas,
de betrokkene, K(...), M(...) A(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas"*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“ Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zou een schending van artikel 3 EVRM en het fundamenteel non-refoulement principe uitmaken.

Artikel 3 EVRM: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen,"

Verzoeker is overtuigd dat al\$ hij terug naar Pakistan zou keren dat hij daar in gevaar zal lopen Daardoor is hij gevlucht en heeft hij een asielaanvraag ingediend. Zijn zaak is nog in behandeling. Het moet volledig afgehandeld worden vooraleer dat hij teruggestuurd mag worden. Overeenkomstig de heersende rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM dient de staat mogelijke schendingen te onderzoeken.

"In its report (at paragraph 94) the Commission reaffirmed 'its case law that a person's deportation or extradition may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where there are serious reasons to believe that the individual will be subjected, in the receiving State, to treatment contrary to that Article."

"In sum, the decision by a Contracting State to extradite a fugitive may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if extradited faces a real risk of being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the requesting country, The establishment of such responsibility inevitably involves an assessment of conditions in the requesting country against the standards of Article 3 of the Convention."

(Soering v United Kingdom, Series A, No 161; Application No 14038/88, European Court of Human Rights (1989) 11 EHRR 439, 7 July 1989)

Tenslotte dient verwezen te worden naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM.

Indien Frankrijk zou weigeren om verzoeker terug te nemen wenst verweerster verzoeker terug te sturen naar Pakistan, Deze zijn de woorden van verweerster in haar beslissing. Men heeft een inreisverbod erop gelegd zodat verzoeker niet meer naar de Schengenzone zou kunnen komen om zijn asielaanvraag te kunnen indienen, in welke land dan ook dat bevoegd zou zijn.

Als zijn aanvraag niet zou behandeld worden, terwijl hij in aanmerking voor internationale bescherming komt is er een duidelijk schending van zijn mensenrechten. Wie weet wat de gevolgen van het terugsturen zou zijn?

Er is duidelijk sprake van een schending van artikel 3 EVRM".

3.3.2.2. De bestreden beslissing dient als één geheel gelezen te worden. Ook al is de Raad zoals gesteld in punt 2 niet bevoegd om kennis te nemen van een grief m.b.t. de beslissing tot vasthouding, kan de Raad geen abstractie maken van wat er in dit luik van de bestreden beslissing kan gelezen worden, namelijk *"Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden".* Dit geeft de intentie van de verwerende partij weer van wat ze gaat doen indien de Franse autoriteiten verzoeker niet overnemen. Uit het feit dat de verwerende partij op dat moment zal proberen een doorlaatbewijs te bekomen van de Pakistaanse autoriteiten kan niet anders dan besloten worden dan dat de verwerende partij in dat geval van plan is verzoeker te verwijderen naar Pakistan. Tot op het ogenblik van de uitspraak is er geen zekerheid dat verzoeker kan worden overgedragen aan de Franse autoriteiten, laat staan dat blijkt dat er contact werd gelegd met de Franse autoriteiten om verzoeker over te nemen. De Raad kan gelet op de stand van zaken in verzoekers dossier niet anders dan de

bestreden beslissing te schorsen omdat verzoeker in het ander geval riskeert gerepatrieerd te worden naar Pakistan zonder dat zijn asielaanvraag behandeld werd, wat ontegensprekelijk een risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Verzoeker stelt immers in zijn verzoekschrift dat hij “een asielaanvraag” heeft ingediend en dit wordt niet betwist door de verwerende partij in haar nota. De Raad kan niet toestaan dat een vreemdeling riskeert teruggestuurd te worden naar Pakistan, zonder dat er zekerheid bestaat over het feit dat zijn asielaanvraag behandeld werd.

3.3.2.3. In de nota wordt benadrukt dat de verwerende partij op 13 oktober 2016 een verzoek tot terugname gericht heeft aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III Verordening [(Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)).

Artikel 18.1 (b) van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

3.3.2.4. De verwerende partij stelt in haar nota dat uit het document “Hit Eurodac” van 12 oktober 2016 zou blijken dat verzoeker op 29 juli 2016 andermaal in Italië een asielaanvraag heeft ingediend, doch dit vindt geen steun in het betrokken document dat zich in het administratief dossier bevindt. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij toe dat dit een materiële vergissing betreft. Ter terechtzitting wordt wel duidelijk dat aan de hand van de code “1” die op het voormelde document “Hit Eurodac” van 12 oktober 2016 telkens voorkomt naast de code voor de landen, zijnde “IT”, “DE” en “FR”, kan besloten worden dat verzoeker asielaanvragen zou hebben ingediend in Italië in 2013, in Duitsland in 2015 en in Frankrijk in 2016.

3.3.2.5. Wat er ook van zij, de verwerende partij benadrukt ter terechtzitting dat op grond van informatie die dateert van één dag na het treffen van de bestreden beslissing, namelijk het bovenvermeld document “Hit Eurodac” van 12 oktober 2016, zij besloten heeft het over een andere boeg te gooien en twee dagen na het treffen van de bestreden beslissing, een terugnameverzoek te richten aan de Italiaanse autoriteiten. In de nota worden dan hypothesen ontwikkeld over het lot van verzoeker als de Italiaanse autoriteiten aangeven dat zijn asielaanvraag bij hen nog hangende is of als ze aangeven dat de asielprocedure is afgesloten in negatieve zin én er geen schorsend beroep meer hangend is. De Raad kan echter in dit soort hypothesen niet meestappen. Ten eerste betreft dit allemaal stappen die ondernomen worden na het treffen van de bestreden beslissing en ten tweede is er nog geen antwoord van de Italiaanse autoriteiten tot op het ogenblik van de uitspraak en kan bezwaarlijk verwacht worden dat de Raad de grief 3 EVRM die verzoeker ontwikkelt afwijst op grond van hypothesen die de verwerende partij ontwikkelt in haar nota naargelang een positief of negatief antwoord van de Italiaanse autoriteiten over het verzoek tot overname. Ten slotte kan de Raad het niet nalaten erop te wijzen dat uit dit alles des te meer blijkt dat wat de verwerende partij aankondigt in de bestreden beslissing zelf, met name “*Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn*”, zich riskeert te voltrekken aangezien de verwerende partij (enkel) bezig is met het terugnameverzoek dat gericht werd aan de Italiaanse autoriteiten waardoor het gevolg ervan, met name “*wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*” zich riskeert voor te doen.

3.3.2.6. De Raad kan zich niet ontdoen van de indruk dat de bestreden beslissing prematuur is zoals op de terechtzitting reeds werd meegedeeld. In deze omstandigheden kan een grief 3 EVRM niet verworpen worden. De Raad verwijst in dit verband naar het gestelde in punt 3.3.1.

Het eerste middel is prima facie gegrond. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Uit het gestelde in punt 3.3.2. blijkt dat de grief artikel 3 EVRM werd weerhouden. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook geacht worden te zijn vervuld, aangezien artikel 3 van het EVRM een recht is waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan

3.5. De vaststelling dat aan de drie cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in punt 3.1. voldaan werd, leidt tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2016 door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. EKKA